

'Молим вас да објавите мој демант, јер сте објавили нетачне податке, а мој емотивни наступ приказали као претњу и вређање и тиме угрозили углед који, као дугогодишњи члан УЛУС-а и хуманиста, имам у Београду и Србији.

Нисам члан ни једне странке нити организације, осим еснафских (Удружење Ликовних Уметника Србије). Нисам сликар са Косова, нисам избеглица, нисам предводио никакве демонстрације. На изложбу сам дошао на позив свог бившег ђака. Ја сам београдски сликар, а тако сам се и представио на отварању изложбе. С' обзиром на мој двадесетогодишњи рад са децом избеглица из Босне, Хрватске, децом без родитеља, ратном сирочади и, последњих година, децом у српским енклавама на Косову и Метохији, био сам затечен и запрепашћен да у Центру за културу Стари Град, где је некад био центар окупљања деце избеглица, гостује поставка политички провокативне изложбе чији је једини циљ изазивање јавности.

Изашао сам из галерије огорчен и тужан, а онда сам видео камен који ме је подсетио на не тако давно каменован аутобус српске деце из Ораховца. Из Ораховца, одакле је Јашари у једном дану одвео стотину мушкараца и свирепо их побио. То ме је навело да и ја направим својеврсни перформанс. Понео сам тај камен као симбол деструктивности и свирепости косовских Албанаца. Искористио сам своје демократско право и загарантовану уметничку слободу да изразим своје мишљење.

Моје мишљење је:

Апсурдно је организовати изложбу тако што се два сата пре отварања изложбе затворе све улице и пролази коридорима полиције да би се спречила публика да дође.

Апсурдно је да се у време демократије не дозвољава јавна реч и индивидуална мисао. Био сам спречен да кажем и привођен од стране полиције.

Апсурдно је да се фотографија једног злочинца вреднује на једној страни као уметничко дело, а да се на другој страни исте такве фотографије проглашавају злом и провокацијом.

Апсурдна је досадашња цензура на мој деманти и тумачење догађаја на телевизији без разговора са актерима.

Потпуно су ми непознати људи који су поцепали Јашаријеву слику, као и већина младих која се тамо окупила.

Нисам имао намеру да спречим Борку Павићевић да говори (мене су, уосталом, привели, па је могла да говори колико год хоће), него је мој утисак да после мене није имала шта да каже.

Стога вас молим да објавите ово моје писмо и позивам на јавно суочавање са организаторима изложбе, јер бих имао још много тога да кажем о деци ограђеној бодљикавом жицом у Ораховцу, у Великој Хочи у срцу Србије.

Подаци из биографије:

Зовем се Зоран Чалија. Отац Огњена и Милице. Рођен сам у Скопљу 1963. године, основну и средњу школу, као и Факултет ликовних уметности завршио сам у Београду. Члан сам УЛУС-а од 1989. год. У статусу сам слободног уметника од 1994.године. Од 1989. године волонтирам у Дому за незбринуту децу "Јован Јовановић Змај", где сам основао позориште "Чарлина", сликарски атеље, галерију, зоолошки врт. Од 1991. године непрестано радим са децом избеглица из Хрватске, Босне, са Косова и Метохије. Основао сам дечје позориште у Панчеву, с чијом представом је почетком 2001. год. направљен први мост са муслиманским делом Сарајева. Од 2001. обилазим децу на Косову у српским енклавама (логорима за Србе у 21. веку), где им носим писма од деце из Београда. Покретач сам "Ратног атељеа" УЛУС-а у време бомбардовања и иницијатор "апела" УЛУС-а светској јавности за заустављање рушилацких демонстрација на Косову и Метохији, у марту 2004. Један сам од оснивача аукционе изложбе **"Звона Метохије"** з а обнову порушених манастира на Косову и Метохији.

Радио сам са децом различитих раса, народа и народности, различитих вера и убеђења. Никад нисам правио разлику између њих.

Радна биографија

Самосталне изложбе:

1993.Београд, Павиљон „Цвијета Зузорић“, салон актуелности,изложба слика, цртежа, инсталација

1995.Београд, „Веселин Маслеша“

1996.Београд, „Шумице“

1997.Београд, „Ђуро Салај“

2003.Рума, „Културни центар“

Групне изложбе:

1987. Београд, Павиљон „Цвијета Зузорић“, цртежи и мала пластика

1990. Београд, „Галерија УЛУС“, нови чланови

1990. Београд, Павиљон „Цвијета Зузорић“, Јесењи салон

1991. Београд, Павиљон „Цвијета Зузорић“, Пролећна изложба

1997. Београд, „Веселин Маслеша“

1999. Београд, Павиљон „Цвијета Зузорић“, Ратни атеље
2000. Београд, „Музеј историје Југославије“
2000. Београд, „Музеј 25. мај“
2001. Крагујевац, „Галерија стари зеланд“
2001. Београд, „Кућа Ђуре Јакшића“
2001. Београд, „Галерија 23“
2002. Београд, „Кућа Ђуре Јакшића“
2002. Београд, „Галерија 23“
2003. КиМ, „Велика Хоча“
2004. Београд, „Галерија УЛУС“
2004. Београд, Павиљон „Цвијета Зузорић“, Апел
2005. Београд, Павиљон „Цвијета Зузорић“, цртежи и мала пластика
2005. Шабац
2006. Београд, Павиљон „Цвијета Зузорић“, Јесењи салон
2006. Београд, „СКЦ“, Мајска изложба
2006. Алексинац, „Галерија центра за културу и уметност“
2006. Београд, Павиљон „Цвијета Зузорић“, Звона Метохије
2006. Београд, „Централни дом војске Србије“, Звона Метохије
2007. Yangon, Муантар, „Национални музеј“, Савремена српска уметност
2007. Београд, „СКЦ“, Мајска изложба
2007. Панчево, бијенале цртежа
2007. Београд, „Павиљон Цвијете Зузорић“, Јесењи салон

Зоран Чалија, академски сликар
12.2.2008. Београд